

пълно съ признателностъ къмъ промысла на боговетѣ, ся чуеше отъ устата на пкующитѣ по море прѣзъ тѣзи грозна нощъ. Усмыхваха са като са спогледаха и са радваха всички и насърдчаваха са, като гледаха че има около тѣхъ Свѣтъ, че Богъ бѣше за сѣществованіе-то нѣтъ и корабѣтъ ся уплываше тихо къмъ пристанището си, а издалеко са виждаха разны други кораби отплували отъ сѣшныя брѣгъ, распрсѣжты по вълмытъ, които бѣха наистина безшуины, но бързаха и тѣ да търсатъ пристанище. И чувство нѣкакво утѣшително са раздигнахъ при вида на тѣзи бѣлытъ морскы птици зимородкы, чувство отъ надѣжда, чувство отечественно. Колко мили прѣатели имаха въ себе си онѣзи кораби, прѣатели разлжчены, или както са прѣдполагаше изгубени прѣзъ онѣзи грозната нощъ! Като осѣтиха най-послѣ измжченитѣ онѣзи бѣжанци че сѣ прѣодолиа всичко що най лошо имаше орисницата, успокоихъ уморенитѣ си членове, легнаха си и отпуснаха са въ успокоителнитѣ обятія на съня; ето защо бѣ завладѣло въ кораба мълчаніе, каквото нѣмаше прѣзъ нощта, ето защо спяха и почиваха мореходцитѣ.

Въ пълното отпочиваніе на спящитѣ, безоката тесалійка станъ излека. Наведе са надъ лицето на Главка и вдѣхна въ себе си бавното негово дыханіе, съ припазваніе и скѣрбъ цѣлунахъ го по челото и по устнитѣ и потърси да намѣри ржкѣтъ му. Ржката му бѣше сплетена съ ржката на Юна! И въздѣхнахъ отъ сѣрдце и застѣна са лицето ѣ; цѣлунахъ го пакъ по лицето, като обърса нощната роса съ космта си.

Нека та благословятъ боговетѣ, Атиненино! рече въ себе си; бѣди честитѣ съ дружката си! Дано споменешъ нѣкога Недіа! Увы! тя не може вече да ти послужи за нѣщо въ свѣта.

И туй като каза удалечи са, и като минуваше бавно прѣзъ покрыва на кораба, отиде до надвеса и тамъ са спрѣ, понадвесе са послѣ надъ морето и пѣната на вълмытъ порѣси пламтящето ѣ чело.

Морето ма цѣлува, рече, благословена да е цѣлувката му.

Дѣхътъ на въздуха шевелеше сладостно косата ѣ вълнуемата, а тя ѣк дръпна испрѣдъ лицето си и вдигна безсвѣтытъ но нѣжнитѣ си очи къмъ небето, ей къмъ небето на което красотата не бѣ никогѣ виждала.

Не, не; каза слѣдъ това, като человекъ който мысли говорящъ. Не можъ вече да устоя срѣщу тѣзи бѣда, любовта ми ревнивата, любовта мжнителната ржкѣсва ми душата, расклаща ми ума! Можаше и пакъ да поврѣда Главка! Злочеста бѣхъ! Избавихъ го, двама го избавихъ, и туй честито размышленіе ма растушва! Защо да не